

Arrest

nr. 103 152 van 21 mei 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 11 februari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 januari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 februari 2013 met refertenummer X

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 april 2013.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat P. LYDAKIS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen zou u over de Bengaalse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Noakhali (Bangladesh). Uw broer M. N. U. zou secretaris geweest zijn van de jeugdafdeling van de Bangladesh Nationalist Party ("BNP"). Uzelf zou niet politiek betrokken zijn. Op 15 mei 2011 zou uw broer met één van zijn vrienden naar een meeting gegaan zijn met de motor. Ze zouden aangevallen en neergeschoten zijn door lokale leden van de 'Awami-League'. U en uw vader zouden klacht willen indienen hebben bij de politie maar leden van de 'Awami-League' zouden aan de ingang van

het politiekantoor staan wachten hebben. Jullie zouden in elkaar geslagen zijn. Dezelfde dag zou jullie woning in brand gestoken zijn door leden van de 'Awami-League'. U en uw vader zouden ondergedoken zijn bij een vriend van uw vader. Op 4 juni 2011 zou u Bangladesh verlaten hebben. Per schip zou u Bangladesh verlaten hebben. Na vijftien dagen zou u een tweede schip genomen hebben. U zou aangekomen zijn in Antwerpen op 21 juli 2011. U vroeg in België asiel aan op 25 juli 2011. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: een originele geboorteakte met vertaling, een originele brief van de "BNP" en twee originele enveloppen.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en wel om volgende redenen.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute. Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht.

Uit informatie verkregen van het United Kingdom Border Agency (UKBA), waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt (zie document 1, blauwe map), blijkt dat u in het bezit bent geweest van een Bengaals paspoort op naam van I. MD D., geboren 1 januari 1993, en dat u met dit paspoort op 22 maart 2011 een visum heeft aangevraagd (en ook verkregen) voor het Verenigd Koninkrijk (VK). Vooreerst hebt u deze informatie bij uw asielaanvraag en in uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken ("DVZ") verzwegen voor de Belgische asielinstanties. U verklaarde in het kader van uw asielaanvraag in België bij de "DVZ" immers dat (a) uw naam M. N. U. is, (b) dat uw geboortedatum 2 oktober 1991 is, (c) dat u nooit in bezit bent geweest van een paspoort en (d) dat u nooit elders in de Europese Unie (EU) verbleef of in het bezit was van visa of verblijven in andere lidstaten van de EU (zie verklaringen "DVZ", punt1-34). Daarnaast hebt u ook tijdens het gehoor op het CGVS in eerste instantie deze verklaringen volgehouden.

Pas nadat u met de informatie verkregen van het UKBA werd geconfronteerd, gaf u uiteindelijk toe dat u van april 2011 tot juni/juli 2011 in het Verenigd Koninkrijk hebt verbleven (zie gehoorverslag CGVS p.10). U verbleef al bijna een maand in België alvorens asiel aan te vragen in België (zie gehoorverslag CGVS p.10). Vervolgens gaf u aan dat de identiteitsgegevens op het paspoort correct zijn en dat u daarover ook had gelogen bij de asielinstanties (zie gehoorverslag CGVS p.11). U gaf aan dat uw geboorteakte en de brief van de "BNP" valse documenten betroffen (zie document 1 en 2, groene map en gehoorverslag CGVS p.11). Er kan dan ook worden vastgesteld dat u getracht heeft om op intentionele wijze de Belgische asielinstanties te misleiden. Uw manifest bedrieglijke verklaringen omtrent wezenlijke elementen, inbegrepen omtrent identiteitsgegevens, ondermijnen op fundamentele wijze uw algehele geloofwaardigheid, waardoor er geen geloof meer kan worden gehecht aan het door u aangehaalde asielrelaas.

U verklaarde uiteindelijk dat uw asielrelaas eveneens verzonnen was (zie gehoorverslag CGVS p.11). U verklaarde geen problemen te kennen in Bangladesh en geen vrees te koesteren bij een terugkeer naar Bangladesh (zie gehoorverslag CGVS p.11 en p.12). Enkel merkte u op dat uw familie u niet meer zou steunen (zie gehoorverslag CGVS p.11). Echter bent u een hoger opgeleide meerderjarige jongeman die zich op zelfstandige wijze ergens zou kunnen vestigen in Bangladesh.

U hebt niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in die de toekenning van een Subsidiaire Beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verrechtvaardigen.

De overige door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. De twee enveloppen kunnen zondermeer aanvaard worden (zie document 3, groene map).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling (hierna: de Vluchtelingenconventie) en van de artikelen 48/3, 52 en 51/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur.

Artikel 51/7 van de vreemdelingenwet handelt over de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek. De commissaris-generaal heeft geen toepassing gemaakt van dit artikel. De verzoekende partij kan de schending van dit artikel dan ook niet dienstig aanvoeren. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

Artikel 52 van de vreemdelingenwet is niet geschonden, daar de bestreden beslissing genomen werd op basis van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet dat de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een asielzoeker de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 te weigeren.

De verzoekende partij brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

De Raad wijst er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige

schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zich beperkt tot het summier herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal gegeven verklaringen en het ontkennen van de motieven van de bestreden beslissing.

Verzoeker stelt: *"Het is niet omdat de verzoeker niet het feit heeft vermeld dat hij in het Verenigd Koninkrijk was gegaan dat heel zijn verklaring vals is. Het CGVS heeft tamelijk niet in overweging genomen de slagen die aan verzoeker werden gedragen evenals het feit dat zijn huis werd gebrand."*

Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt aan de verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Daar waar de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing herhaalt en ontkent kan de Raad afleiden dat zij het niet eens is met de bestreden beslissing, maar dit is geen weerlegging van deze motieven en ook geen dienstig verweer.

De verzoekende partij weerlegt het motief van de bestreden beslissing niet waar deze stelt: *"U verklaarde uiteindelijk dat uw asielrelaas eveneens verzonnen was (zie gehoorverslag CGVS p.11). U verklaarde geen problemen te kennen in Bangladesh en geen vrees te koesteren bij een terugkeer naar Bangladesh (zie gehoorverslag CGVS p.11 en p.12). Enkel merkte u op dat uw familie u niet meer zou steunen (zie gehoorverslag CGVS p.11). Echter bent u een hoger opgeleide meerderjarige jongeman die zich op zelfstandige wijze ergens zou kunnen vestigen in Bangladesh."*

De argumentatie van de verzoekende partij bevat geen enkele concrete repliek met betrekking tot de diverse vaststellingen verwoord in de bestreden beslissing, zodat deze onverkort gehandhaafd blijven.

De Raad schaart zich achter de motieven van de bestreden beslissing en neemt deze in zijn geheel over.

Wanneer het naar voren gebracht asielrelaas niet aannemelijk is, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève.

2.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partij heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen. De Verzoekende partij kan niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden erkend en komt niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend dertien door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS